

STOP wypalaniu traw !!!

Okolo 30% pożarów traw powstaje ze względu na przypadkowe zaproszenia ognia na przykład poprzez wyrzucenie niedopałków z przejeżdżających pociągów lub samochodów na pobocze drogi. W żadnym z powyższych przypadków sprawcy nie liczą się z możliwością powstania zagrożenia rozwoju pożaru na obszary leśne! Zaraz po okresie zimowym trawy palą się bardzo szybko, bowiem są wysuszone – ogień ogarnia coraz większe połacie powodując zagrożenie dla lasów, okolicznych zabudowań itp.

Celowe podpalanie traw stanowi okolo 70% wszystkich pożarów w tej kategorii. Najczęściej słyzy się, iż to zły nawyk osób dorosłych. Dowodem na powyższą tezę są coroczne „czarne statystyki”, z których dowiadujemy się o przedziale wiekowym osób, które zginęły podczas czynności wypalania. Są to głównie starsze osoby, które po podpaleniu trawy nie zdążyły oddalić się na bezpieczną odległość (pamiętajmy, iż wiatr zmienia swój kierunek, a więc nie sposób określi też kierunku rozprzestrzeniania się pożaru).

Wypalaniu traw mówimy NIE, bo:

1. nie jest efektywnym sposobem „odnawiania gleby”,
2. stanowi poważne zagrożenie dla:
osoby wypalającej połacie traw (możliwość doznania zawału serca lub udaru termicznego),
organizmów żywych – pożytecznych dla ekosystemu zwierząt: płazów (żab, ropuch, jaszczurek), drobnych ssaków i gryzoni. Proceder wypalania jest szczególnie niebezpieczny dla gniazd lęgowych zakładanych zwyczajowo na ziemi lub w gałązkach krzewów. Usytuowanie terenów trawiastych w pobliżu skupisk drzewostanów może skutkować śmiercią dużych zwierząt leśnych. W płomieniach i dymie giną sarny, jelenie i dziki. Silne zadymienie towarzyszące pożarom traw dezorientuje owady latające, zagraża zwierzyńce wodnej i organizmom glebowym takim jak dżdżownice, popularnych roślin łąkowych.
3. angażuje znaczne siły w proces opanowania pożaru,
4. powoduje uwolnienie trujących toksyn, które przedostają się do środowiska naturalnego.

Przepisy prawne

Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. nr 92, poz. 880) określa:

Art. 124. Zabrania się wypalania łąk, pastwisk, nieużytków, rowów, pasów przydrożnych, szlaków kolejowych oraz trzcinowisk i szuwarów.

Art. 131. Kto: (...) wypala łąki, pastwiska, nieużytki, rowy, pasy przydrożne, szlaki kolejowe, trzcinowiska lub szuwały – podlega karze aresztu albo grzywny.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 kwietnia 2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. Nr 80, poz. 563):

§ 36. 1. W lasach i na terenach śródleśnych, na obszarze łąk, torfowisk i wrzosowisk, jak również w odległości do 100 m od granicy lasów nie jest dopuszczalne wykonywanie czynności mogących wywołać niebezpieczeństwo pożaru:

1) rozniecanie ognia poza miejscami wyznaczonymi do tego celu przez właściciela lub zarządcę lasu; (...)

2. Przepis ust. 1 pkt 1 nie dotyczy czynności związanych z gospodarką leśną oraz wykonywaniem robót budowlanych.

§ 39. Wypalanie słomy i pozostałości roślinnych na polach w odległości mniejszej niż 100 m od

zabudowań, lasów, zboża na pniu i miejsc ustawienia stert lub stogów bądź w sposób powodujący zakłócenia w ruchu drogowym, a także bez zapewnienia stałego nadzoru miejsca wypalania, nie jest dopuszczalne.

Wypalanie pozostałości roślinnych w ogrodach, ogródkach działkowych itp. regulowane jest prawem miejscowym i w wielu przypadkach na terenach miejskich zabronione lub dopuszczalne tylko w sezonie wiosennym.

Źródło:

<http://www.psp.wlkp.pl/?art=1280>